

Pinoké plekken

Onthuld 19 november 2019

Pinoké plekken – Icke Alley

Icke Alley is bedoeld als een ode aan het tijdperk van Dames 1 speelsters tussen 1960 en circa 1980. Dames 1 was in die periode het vlaggenschip van de club en in die tijd bleven speelster nog meer dan 10 jaar in Dames 1 spelen. De gezusters Icke (erevoorzitter Marjan en haar jongere zus Annemarie) waren belangrijke speelsters in die tijd. Daarom is voor de symbolische naam Icke Alley gekozen voor deze Pinoké plek.

Dames 1 kampioen in 1962. Staand v.l.n.r. Pim da Silva, Adri Knijn, coach Clim Meijer (wijst naar de fles wijn op de lat), Hank van der Klei, Nienke Hensen, Els Arens en Femke Meijer. Voorste rij v.l.n.r.: Kiet da Silva, Henny Hendrikse, Nita van Rossum, Marjan Icke en Maud Sterringa.

Aanstormend talent voor Dames 1.

De oudste kleuren foto die we van een Pinoké team hebben terug gevonden. Staand v.l.n.r.: Dineke Weddepohl, Carla Bovenlander, **Jet Heij**, Jens de Hart, **Joan Bernelot Moens**, **Oek ter Heide** en Hetty van den Brink. Zittend v.l.n.r.: Inez Polak, **Annemarie Icke**, **Carli Bolte**, Thelma van Tienen en Carla van Gelder. De vet afgedrukte speelsters kwam later al snel in Dames 1 terecht.

Dames 1 in 1967

Staand v.l.n.r.: Loes Ullers, Christa van der Heiden, Annemarie (Dirk) Icke, Jet Heij, Adri Breuker, Marjan Icke en Ine van Zadelhoff. Zittend v.l.n.r.: Els Arens, Carlie Bolte, Fek Gipon, Henny Hendrikse en Wieke Spek.

Hieronder, Marjan en Annemarie werden in 1967 kampioen met Dames 1 en ze wonnen ook de beker. De gezusters Icke zitten vooraan op deze foto.

Dames 1 wint de beker in mei 1967

Marjan

Annemarie (Dirk)

Staand v.l.n.r. Adri Breuker, Femke Meijer, coach Fek Gipon, Margreet Pauw, Henny Hendrikse, Joan Bernelot Moens, Isabeau Reinders Folmer en voorzitter Andre de Goederen. Zittend v.l.n.r. Christa van der Heiden, Marjan Icke, Jet Hey, Carlie Bolte en Annemarie (Dirk) Icke. Op de foto ontbreekt Els Arens.

**Els Lelijveld – Arens vond haar fotoalbum terug
met beelden van een wedstrijd tegen Hilversum
in het voorjaar van 1974.**

U ziet het: gewoon natuurgras en de dynamiek spat er vanaf.

Het publiek zat gewoon naast de trainer op de bank. We herkennen Els Hinnen, reserve Henny Hendrikse, Dick Jurrema en vermoedelijk daarnaast zijn vrouw Olga die naast coach Chris Jones zit.

spelmomenten uit de
wedstrÿd tegen Hilversum

spelmomenten uit de
wedstrÿd tegen Hilversum
(1-0 voor Pinoké)
voorjaar 1974.

Annemarie schiet de keeper een bal om
haar oren.

Er na de wedstrijd werd er met de tegenstander lekker gepicknickt.

Promotie naar de westelijke eerste klasse in 1974.

Promotie 1e klasse dames

Pinoké volgens draaiboek naar de eerste klasse

Geheel verdiend, en in triomf, mocht Pinoké de hoogste klasse betreden. Een duidelijke en terechte overwinning (3—1) op het sterke Zandvoort, in een beslissingswedstrijd behaald, maakte dit mogelijk.

In de twee voorafgaande wedstrijden wees de score er nog niet op dat de triomftocht naar de 1e klasse door Pinoké zou mogen worden gemaakt (t.w. 0—0 en 1—1) doch de aandachtige toeschouwer voorzag bij iedere wedstrijd dat Pinoké het recht op die promotie t.z.t. zou doen gelden. Dit gebeurde dan afgelopen zondag op de uitstekende grasmat van de kersverse hoofdklasser HHJC dat zeer gastvrij zijn veld voor de wedstrijd der kampioenen had vrijgegeven.

De goed leidende scheidsrechters Cramer en Lansink riepen, onder een stralende zon, de twee goed voorbereide elftallen binnen de lijnen. Geheel volgens een uitstekend opgezet regie-draaiboek werden de Pinoké-dames met handgeklap door hun achterban begroet. Na het beginsignaal zette deze achterban, tot aan de laatste minuut, onafgebroken een zeer suggestieve aanmoedigingskretologie in werking.

De atletisch beter gevormde Pinoké-ploeg zette direct een reeks van goed opgezette aanvallen op. Na tien minuten werd een

strafhoekslag tegen Zandvoort gegeven.

Deze werd in eerste instantie niet benut, doch na standvastig doorzetten ontstond toch het eerste Pinoké-doelpunt, van de stick van Pauline Heyligers, 1—0.

Tien minuten later zorgde Mieke Levert Levert van Zandvoort voor groots vuurwerk voor de toen zeker wel verdiende gelijkmaker door, met de haar geëigende stijl van doorduwen, de bal hoog in de touwen achter de voortreffelijke goalie te jagen, 1—1. Het mooiste doelpunt van de wedstrijd ontstond vijf minuten voor rust en werd uit een lange hoekslag ontwikkeld. Dit prachtige doelpunt, door Anne-Marie Icke gemaakt, was onhoudbaar voor de eveneens goed-keepende Henny Jansen, 2—1.

Het team van Pinoké dat naar de eerste klasse promoveerde. Staande v.l.n.r. Christa v. d. Heiden, Ine van Zadelhoff (aanv.), Pauline Heyligers, Ellen Asselbergs, Chris Jous (trainer-coach), Jeske van Hoeckel, Marian Icke, Henriëtte Heg, Knielend v.l.n.r. Anne-Marie Icke, Marlieke Oltmans, Nannie v. d. Elst, Els Lelyveld. Er ontbreekt op de foto Adri Breuker.

Kampioenschap een feit.
(april 1974)

1974

Met deze stand ging de rust in en was in-tussen de overtuiging geboren dat de sterkste, i.c. Pinoké, de eindoverwinning zou behalen. De Pinoké-leading-ladies hadden zich volgens het draaiboek in de kleedkamers teruggetrokken en werden volgens datzelfde draaiboek weer met handgeklap op het veld begroet.

Zandvoort ging beter spelen hoewel de passings teveel bij de andere partij terecht kwamen of „onhandelbaar” voor de eigen partij werden afgegeven. Het tempo werd opgevoerd, de lange slagen daverden over het veld waar het aangenaam vertoeven was. Ine van Zadelhoff, Pinoké's aanvoester (met hoofdletters) was als een rots in de overbekende branding. Het scanderende krenkkoor eiste „nóg een doelpunt!” Grote druk werd nu langdurig op het Zandvoortse doel uitgeoefend. Na 20 minuten bezweek de Zandvoortse veste. Ellen Asselbergs vond het gat in die veste en omspeelde de vèr uitgelopen keepster met het laatste doelpunt als resultaat, 3—1.

Eén minuut vóór het einde zorgde Mieke Levert van Zandvoort voor groots vuurwerk door een gloeiende loeier af te geven, die - als de goal een decimeter meer naar links had gestaan - naar alle waarschijnlijkheid een verbrand doelnèt zou hebben opgeleverd. Nu kwam de bal bij de 500 meter verder gelegen tennisbanen terecht.

Het einde kwam met de overwinning bij het technisch betere en sterker gemotiveerde Pinoké terecht. Onze beste wensen voor een langdurig en succesvol verblijf in de eerste klasse, naar de woorden van Zandvoort's coach Dick Muller, vergezellen Pinoké.

Op het middenveld werden bloemen uitgereikt en gewisseld, goede woorden gesproken door Pinoké's voorzitter Peter Lukowski en coach Muller met Zandvoortse bloemen. Terecht werd Pinoké's coach Chris Jones en de diepte-psychologische aanvoerder van het spreekkoor gehuldigd.

De overwinnaars waren: Ellen Asselbergs, Adri Breuker, Nanny v. d. Elst, Christa v. d. Heiden, Jet Hey, Pauline Heyligers, Jeske van Hoeckel, Anne-Marie Icke, Marjan Icke, Els Lelyveld, Marlieke Oltmans en Ine van Zadelhoff.

De sportieve Zandvoortse verliezers hebben de volgende namen:

Henny Jansen, Renée Telchuys, Ineke Hesselink, Berthel ter Steege, Ellen Behrend-Schröder, Ineke Lach de Bèrre, Pieternel Hoogendijk, Désirée van Haaster, Mieke Levert-Muller, Pauline Goll en Mieke Hamann-v. d. Vorm.

L. J. C. S.

Wij vinden deze elftalfoto veel leuker dan de vorige.

Op de foto staat: Oek Deken, Christa van der Heiden, Toon Lelieveld, Pauline Heijligers, Ellen Asselbergs, coach Chris Jones, Adri Breuker, Jet Heij, Jetske van Hoeckel en Ans van Ham.
Zittend v.l.n.r.: Marlieke Oltmans, Ine van Zadelhoff, Els Lelijveld, Annemarie (Dirk) Icke, Marjan Icke en met bril Nanny van der Elst.

Het succes steeg de dames naar het hoofd hetgeen leidde tot amusante klimpartijen in de vlaggenmast voor het clubhuis.

Twintig jaar tophockey van Pinoké Dames 1 leidde in 1977 bijna tot het landskampioenschap.

9.2. Dames op een haartje na Nederlands Kampioen in 1977.

door Marlieke Oltmans.

Hemelvaartdag 1977.

Op deze dag kwam het kampioenschap van Nederland, bij de Dames, wel tot een heel vreemd einde. Hoe zat het ook alweer.

Het was in de tijd dat er nog geen landelijke hoofdklasse bestond. De competitie werd afgewerkt in 4 districten, Noord, Oost, Zuid en West. Aan het eind van de reguliere competitie maakten de nummers 1 en 2 van alle districten vervolgens in een halve competitie uit wie zich kampioen van Nederland mocht noemen. Dat jaar waren dat voor

Noord : Groningen Studenten en GHBS.

Oost : Upward en Union

Zuid : Were Di en HTCC

West : Amsterdam en Pinoké

Met nog 2 wedstrijden te gaan was de stand aan kop

Pinoke	5 gespeeld	9 punten
Were Di	5 gespeeld	8 punten
HTCC	5 gespeeld	7 punten
Amsterdam	5 gespeeld	5 punten

De enige teamfoto die we terugvonden van dat jaar werd in Terasa gemaakt.

Staand v.l.n.r.: mental coach Frans van der Lee, Ine van Zadelhoff, Linda Pool, Gerda Bos, Hanneke Neuboom, Roos Kuiper en Chantal van der Horst.

Geknield v.l.n.r.: Pauline Tekenbroek, Annemarie Icke, Ellen Asselbergs, Marlieke Oltmans, Annelet Langeveld en Macky Pierik.

Het had zo mooi kunnen zijn. Maar ja, Marjan Icke speelde al niet meer mee. Misschien had zij de scheidsrechters binnen het veld op betere gedachten kunnen brengen. Nooit is een senioren standaard elftal van Pinoké meer zo dicht bij een landstitel geweest.

Hoe het verliep leest u op de volgende bladzijde.

Met de wedstrijden Were Di – Pinoke en HTCC – Amsterdam voor de boeg konden we het kampioenschap bijna veilig stellen. Maar helaas verloren beide teams uit het westen, zodat de stand met nog 1 wedstrijd te gaan er als volgt uitzag:

Were Di	6 gespeeld	10 punten	13 – 6
Pinoke	6 gespeeld	9 punten	9 – 4
HTCC	6 gespeeld	9 punten	11 – 6

Amsterdam deed niet meer mee.

Eigenlijk was er op dat moment niemand die twijfelde aan het kampioenschap van Were Di. Zij waren in de winning mood en moesten tegen Amsterdam voor wie er niets meer te halen viel. En Pinoké en HTCC moesten onderling uitmaken wie de punten ging pakken. Het was duidelijk dat we het heel zwaar zouden krijgen.

En dan de wedstrijd zelf. Onder leiding van Marianne Kooijman en Nel Klein-Bog werd het een hele spannende. HTCC kwam uit een strafcorner op voorsprong, maar gelukkig wist Annelet Bloemers de stand gelijk te trekken. Inmiddels was het ook op Pinoké bekend geworden dat in het naburige Wagener Stadion Amsterdam een voorsprong genomen had. Winnen was dus voldoende.

Dus gingen we op jacht naar de 2 – 1. Een paar minuten voor tijd zag het ernaar uit dat het ging lukken. Binnengekomen in de cirkel werd de bal, na een overtreding van een van de HTCC verdedigers, alsnog in het doel geslagen. Een luid gejuich alom. Tot we beseften dat de scheidsrechter vergeten was voordeel te geven, en iets te vroeg gefloten had.

Geen doelpunt, maar een strafcorner.....

Geen winst, maar een gelijkspel.....

Geen landskampioen, maar tweede.

Maar voordat we daar achter waren ging er nog wel even een poosje overheen.

Alle 3 de teams hadden evenveel punten, dus moest het doelsaldo uitkomst bieden. Een eenvoudige rekensom bood geen oplossing, want ook het doelsaldo van alle drie de teams bleek gelijk te zijn: + 5.

Het bondsreglement bracht tenslotte uitkomst; het onderlinge resultaat gaf de doorslag. En omdat 2 van de 3 wedstrijden gelijk eindigden (er werd immers een halve competitie gespeeld) en Were Di van Pinoké won, werden zij uiteindelijk landskampioen.

De complete stand uit de HockeySport:

Were Di	7	4	2	1	10	13—8
Pinoké	7	4	2	1	10	10—5
HTCC	7	3	4	0	10	12—7
Amsterdam	7	3	1	3	7	10—4
Upward	7	3	1	3	7	9—6
Gr. Studs	7	2	2	3	6	5—11
Union	7	0	4	2	4	4—12
GHBS	7	0	2	5	2	2—11

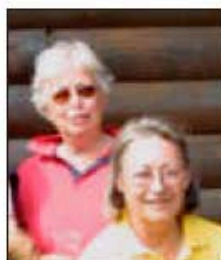
Were Di kampioen van Nederland na afweging van de onderlinge resultaten tussen Were Di, HTCC en Pinoké, te weten Were Di—HTCC 3—3, Pinoké—HTCC 1—1 en Were Di—Pinoké 1—0.

Nooit in de geschiedenis van Pinoké is een eerste team zo dicht bij het landskampioenschap geweest. En dus werd er die avond gewoon

Marlieke Oltmans grijpt in voordat Toos Bax kan toeslaan. Amsterdam-Pinoké 4—2.
(Foto Ger Dijkstra)

gefeest. Zoals dat zoals dat nog steeds Pinoké eigen is. O ja, nog ongeveer één keer per jaar kom ik Nel Klein-Bog op Gooische tegen. En nog steeds na al die jaren begint ze over die ene verkeerde beslissing. Wij hebben het haar allang vergeven.

Marlieke Oltmans

Nel Klein-Bog (links) was ook aanwezig tijdens Teams van Toen 2004. Rechts: Francine de Booij die Pinoké vroeger ook vaak vloot.

Marjan Icke had in 1979, toen de Zilverlingen werden opgericht, eigenlijk principieel bezwaar tegen dit -in haar ogen- elitaire gezelschap. De Zilverlingen is een pullenclub van leden die minstens 25 jaar lid van Pinoké zijn. Maar in 2006 liet Marjan zich toch eindelijk overhalen om haar pul in ontvangst te nemen. Hieronder staat ze op een foto van bijna alle zilverlingen bij het afscheid van het Chalet in 2010.

Marjan zit centraal op de foto met haar trouwe compaan Bommel aan haar voeten.

De onthulling van Icke Alley op 19 november 2019.

Op 19 november 2019 werd Marjan verrast in het clubhuis van Pinoké.
Icke Alley werd onthuld en veel teamgenoten van vroeger waren daarbij aanwezig.

V.l.n.r. : Els Lelijveld-Arens, Pim Gerritse – da Sila, Jeske Verbij - van Hoekel. Macky Pierik, Marlieke Oltmans, Ellen Asselbergs, Ine van Zadelhoff, Marjan zelf, Jet Heij, Maud Sauer, Femke van Oort - Meijer, Oek Deken en Fransje Bijnen.

D.v.d.B. 26 januari 2020